

Men det billede, hr. Holger K. Nielsen prøver at fremmane, er, at det er den gamle storebror – jeg havde nær sagt den gamle stygge ulv, sådan kunne det vel se ud med SF-øjne – der kommer og klarer paragrafferne i verden. Sådan er det ikke denne gang, og det er det, der er nyt. Man kan måske ikke sige, at det er løfterigt, men det er faktisk afgørende nyt i forhold til, at stormagterne tidligere bare har gået deres egne veje og har set stort på, hvad andre har ment, sagt og gjort.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg har aldrig siddet i NATO-rådet, og jeg kan ikke sige, hvordan man diskuterer dér. Men jeg ved da, at når man sidder her i Folketinget – det være til forhandlinger i Det Udenrigspolitiske Nævn eller i Finansudvalget – har man da en ret til at have sin egen mening. Hvis regeringen kommer med noget, som man ikke er enig i, siger man fra over for det.

Det er den ret, jeg siger, at vi må have over for USA i forhold til det, der sker nu. Men den ret vil hr. Jann Sjursen ikke have, at vi skal have. Han bliver ved med at sige, og andre bliver ved med at sige, at vi bare ukritisk skal nikke ja til hvad som helst, der kommer. Det er det, jeg ikke er enig i.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Det, der kalder mig på talerstolen en enkelt gang mere, er det udfald, vi hørte om, at der er nogen i det her hus, der nærmest glæder sig.

Er konklusionen på den sidste halve time ikke, at det, der er essensen i det her, er, at SF's hr. Holger K. Nielsen forbeholder sig ret til placeringen på sidelinjen, til en hvad sagde jeg-holdning?

Det er rigtigt, som hr. Holger K. Nielsen sagde, at der er ingen, der kender resultatet, når man går i krig. Det her kan godt blive en langvarig affære. Det kan blive en affære, der kommer til at koste liv. Det tror jeg vi alle sammen ved. Derfor er det også et stort ansvar at tage i det her hus med opbakningen til statsministeren. Men det betyder jo ikke, at vi ikke er nødt til at vise handlekraft her i huset og give statsministeren den opbakning til at føre politikken hele vejen igennem.

Men jeg må notere mig, at hr. Holger K. Nielsen forbeholder sig ret til at sidde på sidelinjen

og sige: Hvad sagde jeg? Vi var de eneste humanister.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det håber jeg da ikke bliver tilfældet. Jeg håber da virkelig, at vi er mange, der kan sidde og sige til hinanden, at vi er humanister. Det mener jeg helt ærligt. Men jeg tror, at hr. Bendt Bendtsen ligesom vil sige, at hvis vi får at vide, at vi skal være det modsatte af humanister, skal vi også sige ja til det.

Endnu en gang: Jeg går ind for alliancen. Jeg håber på, at det går godt. Jeg håber på, at vi kan få optrevet terrorismen. Jeg håber på, at vi kan fange bin Laden. Jeg er også villig til at acceptere en begrænset militær aktion, hvis det er absolut nødvendigt. Jeg støttede NATO-erklæringen. Det, jeg bare siger, er, at jeg ikke af den grund vil sige: »Hvad fatter gør, er altid det rigtige«. Det er altså altid klogt at tænke sådan.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det, der bringer mig herop, er en enkelt sætning, som hr. Holger K. Nielsen sagde for et par omgange siden, hvor han sagde, at han var træt af at høre på danske politikere, der fralagde sig ansvaret.

Jeg synes faktisk, at det er et stort ansvar at påtage sig at gå med i den alliance og sige, at nu er vi med til at bekæmpe terrorismen og foretage os ting, der kan trække den op med rode de steder, hvor vi tror, at den har sine arnesteder. Det er ikke nogen let beslutning. Det er uligt meget lettere at læne sig tilbage, folde armene overkors og sige: Okay, vi må se, hvad der sker, og hvis det går galt, kan vi sige, at det tænkte vi nok.

Det er os, der er med, der har taget ansvaret. Jeg synes bare lige, at det skulle siges. Det skal ikke have lov at hænge i luften, at vi fralægger os ansvaret herinde.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Selvfølgelig er det et stort ansvar at tage, og det har vi også taget. Vi støttede NATO-erklæringen den 12. september, og det, jeg siger, er, at vi også er villige til at acceptere et militært angreb, hvis det er nødvendigt. Det eneste, jeg siger, er, at det ikke er for enhver pris – ikke hvis det er ufornuftigt, ikke hvis det fjerner forudsætningerne for alliancen, ikke hvis det skubber helt urimeligt til